Μήνυμα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν κ.κ. Κυρίλλου

Μήνυμα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων

τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν κ.κ. Κυρίλλου

πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, ποιμένας,

μονάζοντας καὶ πάντα τὰ πιστὰ τέκνα

τῆς Ῥωσσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

Πεφιλημένοι ἀρχιερεῖς, πανέντιμοι πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι, θεοφιλεῖς μοναχοὶ καὶ μονάζουσαι, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί μου ἀγαπητοί,

Αἶνον ἀναπέμπων τῷ ἐν Τριάδι δοξαζομένῳ Θεῷ καὶ τῆς μετά πάντων ὑμῶν χαρᾶς τῆς σημερινῆς πανηγύρεως μετέχων, ἀπευθύνομαι πρὸς ὑμᾶς, τὰ ὀρθόδοξα τέκνα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τὰ τόσον ἐν Ῥωσσίᾳ ὅσον καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας διαβιοῦντα, ὅπως εὐχηθῶ ἐγκαρδίως διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννέσεως, τὴν ἑορτὴν τῆς ἐνσαρκωμένης τοῦ Πλάστου ἀγάπης πρὸς τὸ πλάσμα Αὐτοῦ, τὴν ἑορτὴν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐπαγγελιῶν διὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἑορτὴν τῆς ἐλπίδος διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν αἰώνιον ζωήν.

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! Παρθένος τίκτει καὶ μήτρα οὐ φθείρεται, ὁ Λόγος σαρκοῦται, καὶ τοῦ Πατρὸς οὐ κεχώρισται, Ἄγγελοι μετὰ Ποιμένων δοξάζουσι, καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς ἐκβοῶμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη (Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος β' Γερμανοῦ). Διὰ τούτων ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πιστοποιεῖ τὸ μυστηριῶδες γεγονός, ὅπερ πρὸ δύο καὶ πλέον χιλιάδων ἐτῶν ἔλαβε χώραν ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεὲμ καὶ ἤλλαξε ὅλον τὸν ῥοῦν τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Μετ' ἐκπλήξεως καὶ εὐλαβείας κλίνομεν τὰ γόνατα τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ τοῦ ἀκαταλήπτου τῇ ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ μυστηρίου τοῦ Θείου σχεδίου τῆς σωτηρίας. Εὐγνωμόνως ἀποδεχόμενοι τὴν θυσιαστικὴν ταύτην δωρεὰν τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Προνοητοῦ, οὕτως δι' ἡμᾶς εὐδοκήσαντος, *ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, κηρύττομεν τὸν ἔλεον, οὐ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν* (Εὐχὴ τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ).

Τί δέ πρέπει ὅπως πράξωμεν ἡμεῖς, οἱ χριστιανοὶ τοῦ κα΄ αἰ., ἵνα κοινωνοὶ καταστῶμεν τῆς τῷ ὄντι ἀνεκτιμήτου αὐτῆς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ καὶ καταξιωθῶμεν τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ, *τῆς ἡτοιμασμένης ... ἀπὸ καταβολῆς κόσμου* (Ματθ. 25, 34);

Πάντα ὅσα δυνάμεθα καὶ οφείλομεν ἵνα πράξωμεν εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν εἶναι νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἀγάπην Αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο σημαίνει ὅπως πιστεύωμεν καὶ ἐξ ὁλοκλήρου ἐμπιστευώμεθα εἰς τὸν Θεὸν, ὅπως ἐκπληρῶμεν τὰς εὐαγγελικὰς ἐντολὰς τὸ *ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποίησον ἀγαθόν* (Ψαλ. 33,15), ὅπως ὦμεν κατὰ τὴν προτροπὴν τοῦ Σωτῆρος *τὸ ἅλας τῆς γῆς ... καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου* (Ματθ. 5, 13-14).

Ὡς διὰ τοῦ αὐτεξουσίου καὶ τοῦ ἀναφαιρέτου δικαιώματος ἐπιλογῆς προικισμένος δύναται πᾶς ἄνθρωπος εἴτε νὰ ἀποδεχθῇ τὸν Χριστόν, εἴτε νὰ τὸν ἀπορρίψῃ, νὰ συνταχθῇ μὲ τὸ μέρος τοῦ φωτὸς ἢ νὰ καταβυθισθῇ εἰς τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας, νὰ ζήσῃ κατὰ συνείδησιν ἢ κατὰ*τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου* (Κολ. 2, 20), διὰ τῆς ἀγαθοεργίας νὰ καλλιεργήσῃ ἐντὸς τῆς καρδίας αὐτοῦ παράδεισον ἢ τοὐναντίον, τὸ κακὸν ἐργαζόμενος, ἐνταῦθα, ἐπὶ τῆς γῆς ἤδη εὑρισκόμενος, νὰ δοκιμάζῃ τὰ βάσανα τῆς κολάσεως. Ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ἕκαστος ἡμῶν καλεῖται εἰς τὴν εὐφροσύνην καὶ τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς, ὁμιλῶντας μίαν ἁπλῆν γλῶσσαν, εἰς τὴν εὐτυχίαν, καὶ αὕτη καὶ τοῦτο σημαντικὸν εἶναι νὰ συνειδητοποιῶμεν καὶ κατανοῶμεν, καθίσταται ἀνεπίτευκτος ἄνευ τοῦ Θεοῦ, διότι Οὗτος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ παντὸς ἀγαθοῦ, Οὗτος εἶναι ὁ Πλάστης καὶ Προνοητής, Οὗτος εἶναι ὁ στοργικὸς Πατήρ, ὁ ἐπιμελὴς Βοηθὸς καὶ Σκεπαστὴς ἡμῶν. Ὡς αὐτεξούσιος ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐπιλέξῃ τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ καθ᾽ ὁμοίωσιν, ἀλλὰ ἐπίσης εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὸ νὰ ἐπιλέξῃ καὶ μίαν ἄλλην ἄθεον καὶ ἐστερημένην τῆς χάριτος ζωήν, τὴν εἰς ἀπώλειαν ὁδηγοῦσαν.

Ἰδού, διατί ὁ ποιήσας ἡμᾶς Κύριος, ὡστόσο δέν σῴζει ἡμᾶς ἄνευ τῆς ἡμετέρας συμμετοχῆς. Εἰς συνδυασμὸν τοῦ θείου θελήματος, ὅπερ εἶναι *τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον* (Ρωμ. 12,2), μετὰ τοῦ, ἂν καὶ ἀτελείου ὄντος, ἀλλὰ ἐπιδιώκοντος τὴν ἀγαθοσύνην ἀνθρωπίνου θελήματος, συνίσταται ἡ ἐγγύησις τῆς ἐπιτυχοῦς ὑφ᾽ἡμῶν διαβάσεως τῆς ἐπιγείου πορείας. Εἰς τελικὴν ἀνάλυσιν, ἡ αἰώνιος τύχη ἑκάστου ἀνθρώπου ἀποτελεῖ συνέχειαν ἐκείνης τῆς πνευματικῆς καταστάσεως, ἥτις ἦτο χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπὶ γῆς ζωήν.

Ἐνθυμούμενοι ταῦτα, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ἂς ἐπιδιώκομεν ἵνα ἀποκτήσωμεν *ἀγάπην, χαράν, εἰρήνην, μακροθυμίαν, χρηστότητα, ἀγαθωσύνην, πίστιν, πραότητα, ἐγκράτειαν* (Γαλ. 5, 22-23) καὶ τὰς λοιπὰς δωρεὰς τοῦ Πνεύματος. Ἂς πράξωμεν πᾶν τὸ δυνατὸν προκειμένου ἵνα μένωμεν χριστιανοὶ ὄχι μόνον κατ᾽ὄνομα, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπο τοῦ ζῆν, κατὰ τὴν στάσιν ἔναντι τῶν συγγενῶν καὶ οἰκείων, τῶν συνεργατῶν καὶ συνυπαλλήλων, ἔναντι ἑκάστου ἀνθρώπου, τοῦ χρείαν ἔχοντος τῆς ἡμετέρας συναντιλήψεως καὶ συμμετοχῆς, συμπονοίας καὶ ὑποστηρίξεως.

Κατὰ πάσας τὰς ἡμέρας, ἔτι δὲ μᾶλλον κατὰ τὴν μεγάλην ἑορτὴν ταύτην, καλούμεθα ὅπως δεηθῶμεν ἐνθέρμως *ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, νοσούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν*. Εἶναι λίαν ἐπίκαιρος σήμερον ἡ σπουδαιότης αὐτῶν τῶν αἰτήσεων, διότι αἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ, αἱ τὸν πόλεμον καὶ τοὺς διχασμοὺς θέλουσαι, ἐπιβουλεύονται τὴν Ὀρθοδοξίαν. Σπείρουσιν ἐχθρότητα καὶ μῖσος, χειρίζονται οἱοδήποτε μέσον διὰ τὴν ὑλοποίησιν τῶν ὑπούλων σχεδίων αὐτῶν. Παρὰ ταῦτα πιστεύομεν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θείᾳ δυνάμει θὰ θραυσθοῦν *τὰ ἀνίσχυρα θράση* τῶν δαιμόνων καὶ τῶν συνεργῶν αὐτῶν. Ὡς κατ᾽ἐπανάληψιν γέγονε κατὰ τὸ παρελθὸν, οὕτως θὰ γίνῃ καὶ κατὰ τὸ παρόν. Ὡς πρὸς τοῦτο πείθει ἡμᾶς ἡ μακραίων πείρα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἰδιαιτέραν εὐγνωμοσύνην ὀφείλω εἰς ὅσους τὴν ποιμαντικὴν αὐτῶν διακονίαν ἀσκοῦσι σήμερον ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Οὐκρανίας, ἐνίοτε ἐπὶ κινδύνῳ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωματικῆς αὐτῶν ἀκεραιότητος ἐξακολουθοῦσιν ἵνα παραμένωσιν ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κανονικὴν Ὀρθοδοξίαν, εἰς ὅσους ἀκολουθοῦσιν ἀφόβως τὴν ὁδὸν τοῦ ὁμολογιακοῦ ἀγῶνος, δοκιμάζουσιν ἐξευτελισμοὺς καὶ

θλίψεις ἕνεκεν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Κύριος ἂς συναντιληφθῇ τούτοις τοῖς γενναίοις ὑπερασπισταῖς καὶ ὑπερμάχοις τῆς Ἀληθείας εἰς τὰς δοκιμασίας καὶ εἰς δικαιοσύνην ἂς λογίσῃ τὰς ταλαιπωρίας αὐτῶν.

Ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ εἴμεθα ἡνωμένοι πνευματικῶς. Εἴμεθα ἡνωμένοι διότι ἐξῆλθομεν τῆς μιᾶς βαπτιστικῆς κολυμπήθρας. Εἴμεθα ἡνωμένοι διότι ἀπὸ κοινοῦ συνιστοῦμεν τὸ πλήρωμα τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Εἴμεθα ἡνωμένοι διότι τυγχάνομεν συνδεδεμένοι διὰ τῶν ἀκαταλύτων δεσμῶν τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης. Εἴμεθα ἡνωμένοι διότι διαχρονικὰ εἶναι τὰ λόγια τοῦ Σωτῆρος εἰπόντος: *«Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ᾽ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»* (Ματθ. 28, 20). Διό καὶ δὲν ἔχομεν ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ οὐδὲν νὰ φοβώμεθα, ὅπερ ὑπενθυμίζει ἡμῖν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφωνῶν: *«Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ᾽ ἡμῶν;»* (Ρωμ. 8, 31). Ἔμπνευσιν ἀντλοῦντες ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπαγγελίας, ζῶμεν καὶ δημιουργοῦμεν, ἀγωνιζόμεθα καὶ ἐπικρατοῦμεν ἐν ὀνόματι Κυρίου, διότι ὡς γράφει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος *«οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς* » (Πραξ. 4, 12). Δέν ὑπῆρχε, δὲν ὑπάρχει καὶ οὔτε θὰ ὑπάρξει, ὅπως πιστοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία.

Ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ ἕως τοῦδε ἐδόθη πᾶσι τοῖς πιστοῖς ἡ δυνατότης τέκνα τοῦ Ἐπουρανίου Πατρὸς γενέσθαι διότι, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, νῦν *οὐκέτι* εἴμεθα *ξένοι καὶ πάροικοι*, ἀλλὰ ... *οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ* (Ἐφ. 2, 19). Καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι πάντες εἴμεθα τέκνα Αὐτοῦ, καὶ ἐν Τούτῳ καὶ διὰ Τούτου συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι ἀλλήλων.

Εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας καὶ ἱεροτελεστίας τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι τόπος συναντήσεως τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Πλάστου αὐτοῦ, ἡμιαποκαλύπτεται ἡμῖν τὸ καταπέτασμα τῆς αἰωνιότητος καὶ ἐνταῦθα πλέον, ἐπὶ τῆς γῆς, προσφέρεται ἡ πρόγευσις τοῦ μέλλοντος πληρώματος τοῦ γίγνεσθαι, ὅταν κατὰ τὴν Ἁγία Γραφὴ ἔσται *ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν* (Α΄ Κορ. 15, 28), καὶ ὅταν οὐδεὶς καὶ οὐδὲν *δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ* (Ρωμ. 8, 39), καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς τῆς μετὰ Τούτου ἐπικοινωνίας, ὅταν *ἐξαλείψῃ ... ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν* τῶν ἀνθρώπων, *καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι ... ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον* (Ἀποκ. 21, 4).

Κηρύσσουσα τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν κόσμον τοῖς ἀνθρώποις ἡ Ἐκκλησία ὡς φιλότεκνος μήτηρ καλεῖ πάντας ἵνα πιστεύσωσιν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ζήσωσι κατὰ τὴν διαθήκην Αὐτοῦ, ὅπως καταστῶμεν κληρονόμοι τῆς αἰωνίου μακαριότητος. Ἐπ᾽ ἀληθείας ἦλθε ὁ Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα ἡμᾶς ἀναγάγῃ εἰς τὸν οὐρανόν. Οὗτος προτείνει διαχρονικῶς τοῖς ἀνθρώποις ἵνα ἀκολουθήσωσι τὴν ὁδὸν τῆς πνευματικῆς-ἠθικῆς μεταμορφώσεως, ἥτις ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν, διὰ τῆς ἑκουσίου συνεργίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς συνδρομῆς τῆς χάριτος Αὐτοῦ, τῆς ἐν τοῖς Μυστηρίοις τῆς Ἐκκλησίας καταπεμπομένης.

Καὶ ἐὰν εἰς τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὰς καθημερινὰς ὑποθέσεις καὶ φροντίδας διδασκώμεθα ἵνα ἔχωμεν ὡς γνώμονα τὰ θεῖα θεσπίσματα, πολλὰ θὰ ἀλλάξωσιν οὐχὶ

μόνον ἐντὸς ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ πέριξ ἡμῶν: ἡ ζωὴ τῷ ὄντι θὰ νοηματοδοτηθῇ, θὰ πληρωθῇ γνησίας χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

Ἂς γίνωμεν ἀντάξιοι τοῦ χριστιανικοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς κλήσεως. Ἂς ἀκολουθήσωμεν τὴν βιοτικὴν πορείαν μετὰ στερρᾶς πίστεως καὶ ἀκλονήτου ἐλπίδος ἐπὶ τὴν ἄνωθεν συναντίληψιν, χαιρόμενοι νέαν ἡμέραν καὶ νέαν εὐκαιρίαν ἵνα ἀγαθοεργήσωμεν, ἀγαπήσωμεν τοὺς πλησίον καὶ εὐχαριστοῦντες *πάντοτε ὑπὲρ πάντων ... τῷ Θεῷ* (Ἐφ. 5, 20), ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Χρόνια πολλὰ εἰς πάντας ὑμᾶς, ἀγαπητοί μου, διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων!

ὁ Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν

Κύριλλος

Χριστούγεννα, Μόσχα

2024 / 2025

Το Μήνυμα είναι διαθέσιμο στις ακόλουθες γλώσσες:

Αγγλικά

Αζερμπαϊτζανικά

Απλοποιημένα Κινεζικά

Βιετναμέζικη

Cebuano

Γαλλικά

Γερμανικά

Ινδονησιακά

Καζακικά

Κιργιζικά

Κορεάτης

Λευκορωσικά

Λιθουανικά

Ουζμπεκικά

Ουκρανικά

Παραδοσιακά Κινεζικά

Ρουμανικά

Ρωσικά

Ταγκαλόγκ

Τουρκικά

Μια πηγή: https://mospat.ru/gr/news/92708/